

Cuprins

Prințul fericit.....	7
Privighetoarea și trandafirul	27
Uriașul egoist.....	39
Prietenul devotat	49
Remarcabila rachetă	69
Oscar Wilde.....	93

Frances Hodgson Burnett

- Frances Eliza Hodgson Burnett, romancieră și autoare de piese de teatru britanico-americană, s-a născut în 1849, în Chetham, Manchester, un oraș englez oarecum prosper.
- Când Frances avea 3 ani, tatăl ei a murit, iar situația materială a familiei a devenit din ce în ce mai proastă. În 1865, mama scriitoarei a emigrat împreună cu familia în Statele Unite, stabilindu-se în New Market, în apropiere de Knoxville, statul Tennessee.
- Acolo, la vârsta de 19 ani, Frances a debutat, la început modest, ca

scriitoare, sperând ca prin literatură să-și poată ajuta familia.

- Cinci ani mai târziu, în 1873, ea s-a căsătorit cu doctorul Swan Burnett, iar în 1874 s-a născut primul lor fiu, Lionel. Pentru doi ani, familia Burnett a locuit la Paris, perioadă în care s-a născut al doilea fiu, Vivian. Apoi s-au întors în Statele Unite, locuind în Washington, D.C. Viața de familie a fost marcată de moartea lui Lionel, în 1890, apoi de divorțul de Swan, în 1898.
- Prima carte pentru copii *That Lass o' Lowrie's (Acea fetiță Lowrie)*, apărută în 1877, a avut succes la public, Frances devenind apoi una dintre cele mai apreciate romaniere ale începutului de secol XX.
- *Micul lord* (1886), *Mica prințesă* (1905) și *Grădina secretă* (1911) sunt trei dintre cele mai îndrăgite cărți pentru copii, ultimul titlu fiind ecranizat în 1919, 1949 și 1993 și având, de fiecare dată, mare succes la public.

- După mai multe călătorii în Anglia (unde, de altfel, a și scris *Grădina secretă*), Frances s-a întors în Statele Unite, locuind, până la moartea ei, în 1924, în Nassau County.

Capitolul 7

Cheia de la grădină

Două zile mai târziu, de cum Mary a făcut ochi, s-a așezat imediat în capul oaselor și a strigat către Martha:

– Privește mlaștina! Privește mlaștina!

Furtuna se potolise, iar pâcla și norii cenușii fuseseră risipiți peste noapte de vânt. Vântul însuși se domolise și un cer strălucitor, adânc-azuriu se arcuia acum deasupra mlaștinii. Mary nu mai pomenise un cer atât de albastru. În India, cerul este, de obicei, fierbinte, dogoritor, în vreme ce, acum, Mary avea în fața ochilor un albastru răcoros care părea să strălucească asemenea luciului unui lac frumos și adânc. Din loc în loc – sus, sus de tot –, pluteau niște norișori albi, ca de vată. Tărâmul vast al mlaștinii părea acum și el albastrui, culoarea cerului alungând

parcă nuanțele acelea oribile de negru-purpuriu și de cenușiu mohorât.

– Da, a încuviințat Martha, zâmbind binedispusă. Deocamdată, furtunile s-au oprit. Așa fac mereu, de-a lungul anului. Dispar peste noapte de parcă nici n-ar fi existat și de parcă nu s-ar mai întoarce vreodată. Așa e pe la noi când se apropie primăvara. Mai e destul până atunci, însă de sosit sigur o să sosească.

– Eu credeam că în Anglia, dacă afară nu plouă tot timpul, atunci măcar e înnorat, a spus Mary.

– Ei, nici vorbă! a exclamat Martha așezându-se în genunchi printre periile ei negre, pentru curățat funinginea. *De-un' pân' un'?*

– Ce înseamnă ce ai zis? a întrebat-o Mary cu seriozitate în glas.

În India, oamenii locului vorbeau diverse dialecte, pe care puțină lume le înțelegea, prin urmare, nu o surprindea faptul că Martha folosea cuvinte pe care ea nu le putea pricepe.

Martha a început să râdă, așa cum făcuse și în prima dimineață.

– Ca să vezi, a spus ea. Iar am vorbit ca pe la noi, *pân' Yorkshire*, cu toate că doamna Medlock mi-a atras atenția să n-o mai fac. „*De-un' pân' un'*” înseamnă „de unde până unde”, dacă ar fi să vorbesc corect și cu atenție, însă așa durează prea mult. Yorkshire este cel mai înșorit loc de pe Pământ... atunci când nu e înnorat. Ți-am spus că după o vreme o să ajungi să îndrăgești mlaștina. Așteaptă numai să vezi cum înfloresc grozama și iarba-neagră...

numai clopoței purpurii și sute de fluturași și albine bâzâind de zor... și ciocârlii avântându-se spre înaltul cerului... și cântând. Îți vei dori să ieși în zori și să rămâi afară toată ziua, la fel ca Dickon.

– Crezi că voi ajunge și eu acolo? a întrebat Mary melancolică, privind pe fereastră albastrul acela necuprins.

Culoarea cerului i se părea atât de nouă, de nesfârșită și de divină.

– Nu știu, a răspuns Martha. Tu nu ți-ai prea folosit picioarele alea după ce te-ai născut, din câte-mi dau eu seama. Nu ai putea merge nici cinci mile, pentru că atâtea sunt până la casa noastră.

– Mi-ar plăcea să o văd.

Martha a cercetat-o o vreme cu privirea, înainte să apuce din nou peria, ca să frece grătarul șemineului. În clipa aceea se gândea că fețișoara fetei nu mai părea la fel de posomorâtă ca în dimineața în care o zărise pentru prima oară. Expresia de pe chipul lui Mary părea mai degrabă mofturoasă, semănând cu cea pe care o afișa micuța Susan Ann atunci când își dorea ceva din toată inima.

– O voi întreba pe mama... să văd ce zice, a spus Martha. Ea este o persoană care știe să le descâlcească pe toate. Azi e ziua mea liberă, așa că mă voi duce acasă. Ei, mă bucur că doamna Medlock ține la mama. Poate că ar putea vorbi cu ea.

– Și mie îmi place de mama ta, a spus Mary.

– Cred că ți-ar plăcea de ea, a încuviințat Martha, continuând să frece grătarul.

